

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/6/2023
Identifikačné číslo spisu:	6419203789
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6419203789.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Bytové spoločenstvo domu č. 443, Žiar nad Hronom, Ul. Š. Moysesa 68-74 a Dr. Jánskeho 13, Žiar nad Hronom, IČO: 35 983 001, zastúpený advokátkou JUDr. Evou Považanovou, Žiar nad Hronom, Jiráskova 400/21, proti žalovanému: U. Z. D., narodený XX. O. XXXX, Ž. E. G., Š. A. XXX/XX, zastúpený advokátskou kanceláriou Špireková & Partners, s.r.o., Žiar nad Hronom, Námestie Matice slovenskej 6, IČO: 47232811, o zaplatenie sumy 1.475,15 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. júla 2022 č. k. 11Co/68/2021-246, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 12. mája 2021 č. k. 25Csp/117/2019-165 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.475,15 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 476,92 eur od 1.7.2017 do zaplatenia, zo sumy 466,20 eura od 1.7.2018 do zaplatenia, zo sumy 532,03 eura od 1.10.2019 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku . O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%..

2. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia 1 475,15 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 476,92 eura od 1. júla 2017 do zaplatenia, zo sumy 466,20 eura od 1. júla 2018 do zaplatenia, zo sumy 532,03 eura od 1. októbra 2019 do zaplatenia; táto suma predstavuje dlh žalovaného na zálohových platbách, ktoré si svojvoľne ponížil. Žalobca od 1. júna 2014 upravil zálohové platby na sumu 106,41 eura mesačne, žalovaný si tieto od 1. januára 2016 ponížil na sumu 100 eur mesačne a k 31. decembru 2016 tak mal na konte úhrad vykázaný nedoplatok vo výške 76,92 eura. Vo vyúčtovaní za rok 2016 mal na zálohových platbách preplatok 118,52 eura, ktorý

sa započítal voči dlhu na zálohách za rok 2016 a tento dlh bol vysporiadaný. Od 1. mája 2017 si však žalovaný opätovne znížil predpísané mesačné zálohové platby na čiastku 50 eur mesačne; po zohľadnení vyúčtovania za rok 2016 bol celkový dlh žalovaného vo výške 476,92 eura. Žalobca od 1. júla 2018 ponížil žalovanému mesačné zálohy na sumu 94,69 eura, čo však žalovaný ignoroval a zálohy platil naďalej vo výške 50 eur za mesiac; nedoplatok na konte žalovaného za rok 2018 bol vo výške 466,20 eura. Od 1. júla 2019 si žalovaný znížil zálohové platby na 10 eur mesačne. V dôsledku týchto skutočností má žalovaný na zálohových platbách dlh v žalobou uplatnenej výške. Žalovaný tvrdil, že predmetné zníženie bolo reakciou na ním zistené nedostatky a chyby pri rozúčtovaní za rok 2016, ktoré reklamoval s tým, že pokiaľ nebude reklamácia kompletne vyriešená, bude realizovať o 50 % nižšie zálohové platby; žalobca podľa tvrdenia žalovaného chyby nenapravil, v dôsledku čoho došlo zo strany žalovaného k zníženiu preddavkov na sumu 50 eur mesačne; reklamácie žalovaný podal aj proti vyúčtovaniam za roky 2017 a 2018. V ďalších podaniach poukázal na to, že zásady rozúčtovania nákladov na vykurovanie bytov a nebytových priestorov po inštalácii pomerových meračov tepla ho poškodzujú, pretože tieto neindikujú vypnuté radiátory. Žalobca v písomných vyjadreniach poukázal na postup pri vybavovaní reklamácií s tým, že v roku 2018 aj v roku 2019 už boli tieto riešené advokátskou kanceláriou, ktorá žalovanému zaslala podrobné odpovede k jeho jednotlivým námietkam. Vyjadril sa aj k inštalácii pomerových meračov a v tejto súvislosti konštatoval, že v roku 2016 boli v byte žalovaného vykonané kontrolné merania spotreby tepla na podružných meračoch, hodnoty ktorých boli porovnateľné s hodnotami na pomerových meračoch; žalovaný bol s výsledkom meraní oboznámený.

3. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný. Konštatoval, že je povinnosťou vlastníka bytu poukazovať preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv a uhrádzať mesačne vopred aj plnenia spojené s užívaním bytu v súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Žalovaný si tieto povinnosti neplnil a podľa vlastného uváženia si znížil mesačný zálohový predpis platieb, v dôsledku čoho mu vznikli nedoplatky uplatnené v konaní. Z listinných dôkazov mal súd prvej inštancie súčasne preukázané, že reklamácia žalovaného za vyúčtovanie roku 2017 zo dňa 1. mája 2018 bola žalobcom vyriešená dňa 23. mája 2018 odpoveďou k jednotlivým námietkam; reklamácia zo dňa 16. mája 2019 smerujúca voči vyúčtovaniu za rok 2018 bola riešená advokátskou kanceláriou; tu poukázal súd prvej inštancie aj na záznam Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 12. apríla 2019 z vykonanej kontroly rozúčtovania tepla v objekte žalobcu, z ktorého mal súd za preukázané, že pri rozúčtovaní spotreby tepla za roky 2016-2017 nedošlo zo strany žalobcu k žiadnemu pochybeniu a porušeniu právnych predpisov.

4. Odvolací súd považoval rozhodnutie prvoinštančného súdu za vecne správne a riadne odôvodnené. Podľa neho žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom, keď si ponížil zálohové platby do fondu prevádzky, údržby a opráv len na základe svojich výpočtov. Pripomenul, že zákonnú úpravu, podľa ktorej medzi základné povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov patrí ich povinnosť platiť preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv, výšku ktorých určujú vlastníci bytov a nebytových priestorov tak, aby sa pokryli predpokladané náklady na prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí a zariadení domu, jeho príslušenstva, príslušného pozemku, ako aj výdavky na obnovu, modernizáciu a rekonštrukciu domu. Pokiaľ si žalovaný svojvoľne znížil svoje zálohové platby odôvodňujúc tento postup tvrdenými nesprávnymi ročnými vyúčtovaniami, nesprávne vybavenými reklamáciami zo strany žalobcu či poukazom na žalobcom nevyslovený nesúhlas s oznámením o znížení preddavkov, postupoval v rozpore s ustanoveniami zákona o vlastníctve bytov. Podľa odvolacieho súdu nie je totiž akceptovateľné, aby si ktorýkoľvek vlastník bytu či nebytového priestoru prepočítaval a upravoval výšku preddavkov do fondu opráv podľa svojho uváženia, pretože z jeho strany by tak išlo o svojvoľný výkon užívateľských práv. Uviedol, že spôsob, akým sa budú účtovať plnenia a pravidlá rozpočítavania jednotlivých položiek určuje spoločenstvo prostredníctvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov hlasovaním nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov; uvedené vyplýva z ustanovenia § 14b ods. 1 písm. k) zákona o vlastníctve bytov. Žalovaný nepreukázal, že by vlastníci bytov a nebytových priestorov na schôdzi hlasovali o znížení jeho mesačných zálohových platieb. Odvolací súd zdôraznil, že predmetom konania bol nedoplatok žalovaného na platbách spojených s užívaním bytu, ktorý bol žalobcom preukazovaný a preukázaný ročnými vyúčtovaniami služieb. Uvedený nedoplatok vo vyúčtovanej výške vznikol v dôsledku žalovaným svojvoľne ponížených mesačných platieb, čo sa

prejavilo v ročnom vyúčtovaní. Poukázal, že predmet konania je nárok vyplývajúci z ročného vyúčtovania za obdobie 2016 - 2018, a preto neobstoí argumentácia žalovaného, že už od roku 1999 poukazoval na nedostatky a chyby každoročných vyúčtovaní a že v roku 1999 a 2000 mu bol oneskorene vyplatený preplatok. Žalovaný len tvrdil, že zistil chyby a nedostatky vyúčtovaní, dôkaz svojho tvrdenia spočívajúci prípadne v odbornom vyjadrení alebo posudku súdu nepredložil. Naopak, žalobca na preukázanie svojich tvrdení o existencii pohľadávky v žalovanej výške vo forme ročného vyúčtovania služieb spojených s vyúčtovaním bytu súdu prvej inštancie predložil a preukázal, že žalovaným podané reklamácie vybavil. Žalovaný sám v podanom odvolaní tvrdil, že nie je odborníkom v obore, a preto nemohol správne určiť, či vyúčtovanie má alebo nemá chyby. Dôkaz svojho laického tvrdenia v spore nepredložil. Neprítomnosť žalovaného v byte nemá vplyv na ostatné platby, ktoré sa týkajú užívania bytu a ktoré sú spojené so spoluvlastníctvom spoločných častí a spoločných zariadení domu, ako aj prípadnej povinnosti prispievať do fondu opráv.

5. Podľa názoru odvolacieho súdu, ani poukaz na vyhodnocovanie spotrebných zložiek firmou BYTTHERM nie je spôsobilý privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolateľ žiadnym dôkazom nepreukázal svoje tvrdenie, že pomerové merače tepla nedokážu indikovať vypnuté radiátory; ani vykonanie dôkazu, ktorým by svoje tvrdenie preukázal, v spore nenavrhol. Na základe uvedeného bol odvolací súd toho názoru, že žalovaný nepreukázal nesprávnosť vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, v dôsledku ktorého vznikla pohľadávka žalobcu voči žalovanému.

6.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas dovolanie z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené a podľa neho v nich absentuje odkaz na príslušné právne normy. Ako príklad uviedol body 7.2 a 10.1 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Od začiatku popieral svojvoľnosť znižovania zálohových platieb. Išlo len o jeho reakciu na zistené nedostatky a chyby vo vyúčtovaniach. Chyby podľa neho vždy riadne zdokladoval a preukázal. Rovnako tomu bolo aj pri vyúčtovaní za rok 2016, a to aj v spojení s inštaláciou pomerových meračov tepla firmou Byttherm, ktoré neindikujú vypnuté radiátory. Vtedy uviedol, že pokiaľ nebude reklamácia kompletne vyriešená, bude platby zasielať zredukované o 50 %. Žalobca však nedostatky nenapravil. Nestotožňuje sa s názorom súdu o potrebnom súhlase schôdze vlastníkov bytov pred znižovaním si platieb. Toto nemá podľa neho oporu v zákone, keďže zálohová platba obsahuje aj položky, o ktorých sa nehlasuje. O znížení svojich platieb vopred informoval žalobcu, sám vypracoval výšku platieb za jednotlivé položky a tento materiál odoslal žalobcovi na vedomie, pričom žalobca neuviedol žiadne výhrady. Podľa jeho názoru nesprávne určenými vysokými platbami dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu. Za arbitráry považuje aj bod 10.6 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Na nesprávnosť vyhodnocovania spotreby upozornil aj firmu Byttherm. Po intervencii u členov rady BSD č. 443 došlo k výmene meračov tepla, ktoré nemali problém indikovať nulový odber spotreby tepla. Za roky 2019 a 2020 to podľa neho dokázalo, že odber tepla bol o 70 % nižší. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ústavného súdu, podľa ktorého dovolací súd môže zrušiť rozhodnutie aj keď sú zistenia skutkového stavu prvoinštančného a odvolacieho súdu natoľko chybné, že by k nim súd nemohol dospieť pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov. Žalobca podľa neho nepreukázal výšku zálohových platieb odsúhlasenej zhromaždením vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Teda výšku zálohových platieb určil na základe vlastného rozhodnutia. Aj keď žalobca postupoval v súlade s vyhláškou č. 240/2016 Z. z., keď určil základnú zložku tepla na 60 % a spotrebnú zložku na 40 %, nebolo to však v súlade so Zmluvou o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov vrátane jej dodatkov. Záverom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Alternatívne navrhol, aby dovolací súd zmenil predmetný rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

8. Žalobca v zastúpení advokátkou vo vyjadrení zo dňa 01. decembra 2022 uviedol, že dovolanie žalovaného je nedôvodné a účelové. S tvrdením žalovaného, že rozsudok je nepreskúmateľný sa

nestotožňuje. Žalovaný tvrdí, že mesačné zálohové platby si znižoval z dôvodu, že v ročných vyúčtovaniach nachádzal chyby, ktoré následne reklamoval a údajne aj tieto skutočnosti v prvostupňovom konaní preukázal. Je pravdou, že žalovaný reklamoval v minulosti aj v súčasnosti ročné vyúčtovania pre údajné chyby, avšak tieto chyby boli preukazované len jeho tvrdeniami a výpočtami, ktoré neboli podložené žiadnymi relevantnými listinami, napríklad posudkom znalca z odboru energetiky, alebo z odboru účtovníctva. Reklamácie žalovaného boli vždy vybavené v zákonom stanovenej lehote. Tieto skutočnosti sme v prvostupňovom konaní preukázali predložením písomných odpovedí o vybavení jednotlivých reklamácií (odpoveď na reklamáciu za rok 2017 z 23.5.2018, odpoveď na reklamáciu za rok 2018 z 21.05.2019 sa nachádzajú v spise). Okrem iného žalovaný podal podnet na preskúmanie správnosti vyúčtovaní aj na Slovenskú obchodnú inšpekciu, ktorá jeho sťažnosť pokladala za nedôvodnú, nakoľko žiadne chyby či iné nedostatky vykonanou kontrolou zistené neboli. Zápis Slovenskej obchodnej inšpekcie z 12.04.2019 sa nachádza v spise.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalovaný dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu bola zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) a dovolanie žalovaného podľa § 447, písm. f) CSP odmietol. Dovolací súd v zmysle § 451 ods.3 CSP stručne uvádza dôvod svojho rozhodnutia.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

10. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu bez uvedenia zákonných ustanovení, ktorými sa riadil, nesprávne meranie spotreby tepla a správnosť jeho postupu pri znížení platieb.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

13. Zisťovanie skutkového stavu a správnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov súdom predstavujú skutkovú stránku sporu (skutkové otázky), ktoré nie sú prípustným predmetom dovolacieho prieskumu. Súd zisťuje skutkový stav veci, aby si tak vytvoril predpoklady pre aplikáciu právnej normy, na základe ktorej v konkrétnej veci nachádza právo, teda dochádza k právnomu posúdeniu veci.

14. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16. Otázky preukázania chybovosti meraní tepla sú otázkami skutkovými, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené. Odvolací súd konštatoval neunesenie dôkazného bremena pri preukázaní skutočností deklarovaných žalovaným spojených s meračmi tepla od firmy Byttherm. Samotné tvrdenia

žalobcu o ich nespôsobilosti bez akéhokoľvek odborného vyjadrenia alebo znaleckého skúmania nie je dostačujúce.

17. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Výšku preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome spravidla vždy na jeden rok vopred tak, aby sa pokryli predpokladané náklady na prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a príslušného pozemku, ako aj výdavky na obnovu, modernizáciu a rekonštrukciu domu. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome vykonávajú úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu; ak k bytu alebo nebytovému priestoru v dome prilieha podľa § 19 ods. 4 balkón, lodžia alebo terasa, pre účely tvorby fondu prevádzky, údržby a opráv domu sa zaráta do veľkosti spoluvlastníckeho podielu 25 % z podlahovej plochy balkóna, lodžie alebo terasy. Pri určení preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome zohľadnia mieru využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníckmi nebytových priestorov.

18. Najvyšší súd sa stotožňuje s názormi prvoinštančného a odvolacieho súdu, ktoré uviedli, že žalovaný si svojvoľne a bez akejkoľvek konzultácie so žalobcom znižoval mesačné zálohové platby. Táto skutočnosť vyplýva aj zo zisteného skutkového stavu, ktorým je dovolací súd viazaný. Žalovaný tak konal bez akéhokoľvek odborného vzdelania, znaleckého alebo iného odborného stanoviska. Samotné odoslanie informácie žalobcovi, že si na základe vlastného výpočtu znižuje zálohové platby možno považovať za návrh na ich zníženie, prípadne jeho reklamáciu a nie úkon oprávňujúci ho k tomuto kroku. Ako bolo v konaní preukázané, žalobca reagoval na sťažnosti a reklamácie žalovaného a odpovedal na ne. Ani kontrola Slovenskej obchodnej inšpekcie na podnet žalovaného nezistila porušenia na strane žalobcu. Z uvedeného možno konanie žalovaného považovať za jednostranné rozhodnutie v rozpore s § 14b ods. 1 písm. i) zákona o vlastníctve bytov, keď sám bez rozhodnutia väčšiny spoluvlastníkov si upravil preddavok do fondu opráv. Jeho konanie sa pričí aj účelu § 10 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov. Dovolateľ v konaní nepreukázal, že vlastníci bytov a nebytových priestorov na schôdzi hlasovali o znížení jeho zálohových mesačných platieb.

19. Dovolací súd však v tejto súvislosti preskúmal, či odôvodnenie skutkového stavu bolo dostatočne odôvodnené. Rovnako sa zameral aj na preskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

20. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie nevyplyva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad.

21. Nemožno prisvedčiť námietke dovolateľa o jednotlivých bodoch odôvodnenia, nakoľko tieto nemôžu byť posudzované samostatne, ale v kontexte celého odôvodnenia, ktoré tvorí na seba nadväzujúci text, ktorý vo svojej celosti dáva jednoznačné odpovede na všetky podstatné skutočnosti.

22. Rovnako nemožno súhlasiť s tvrdením dovolateľa, že odvolací súd neuviedol ustanovenia zákona, podľa ktorých vec posudzoval. Tieto sa v texte nachádzali. Odvolací súd sa stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý považoval za vecne správny. Z tohto dôvodu nemožno posudzovať odôvodnenie odvolacieho súdu samostatne, ale je potrebné prihliadnuť aj na rozhodnutie prvoinštančného súdu, s ktorým tvoria jeden celok. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, nebolo jeho povinnosťou opätovne uvádzať totožné ustanovenia zákona, ale iba reagovať na konkrétne námietky nastolené žalovaným ako odvolateľom.

23. Najvyšší súd konštatuje, že uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nebolo dôvodné, a preto podľa § 447 písm. f) CSP dovolanie odmietol.

24. Dovolací súd rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).
25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.